

net til et Beløb af 546,000 Kr., adskillige Arbejder af Papir, med en Nedsættelse af ca. 90,000 Kr. Landstinget har ogsaa i den Henseende gjort, alt hvad man hidtil har ment at kunne gøre i Retning af at regulere Beskyttelsen, saaledes at den blev passende i Forhold til alle Omstændigheder, og desuden, som sagt, foreslaaet Toldfrihed paa en Mængde Ting og Nedsættelser paa mange Forbrugsartikler — det hører jo med.

Det er altsaa de Fordele, som den store Befolkning vil gaa Glip af ved at Folketinget har forkastet Brændevinsloven, og derved umuliggjort Toldloven. Hvorfor har da Folketinget ikke villet give Befolkningen disse Fordele? Ja, derom siges der i den Betænkning, der er afgiven af Folketingets Udvalg, at det kan ikke anbefales at foretage en Omlægning, der i det væsentlige vil komme til at gaa ud paa at erstatte en Forbrugsafgift, der hviler paa Artikler, som man benytter i alle Samfundsklasser, med en forhøjet Afgift paa en Artikel, der fortrinsvis benyttes af de mindre bemidlede, hvorved man sigter til Brændevinsskatten. Mod denne Begrundelse lader der sig sige overmaade meget, men jeg skal ikke komme ind paa alt, hvad der kan være at sige derom. Jeg vil holde mig til et Hovedpunkt, som forekommer mig at være dette, at Brændevinen ikke er en Livsfornødenhed, medens der derimod er en Række af vigtige Artikler, paa hvilke Landstinget har vist sig villig til at nedsætte Tolden, f. Eks. Kaffe, Ris, Sago og Forbrugsartikler i Forbindelse hermed, Petroleum og deslige, som ere Livsfornødenheder. Alt dette er noget, som alle bruge, og hvor Nedsættelser ville komme alle til gode, medens Brændevinen jo dog for det første ikke er en Livsfornødenhed men et Nydelsesmiddel, og for det andet ikke bruges af en meget stor Del af Befolkningen, Kvinder og Børn bruge meget undtagelsesvis at nyde Brændevin, den meget store Arbejderbefolkning i Kjøbenhavn nyder vistnok meget lidt Brændevin, den nyder derimod bajersk Øl. Der er altsaa en hel Mængde — deriblandt alle Arbejdere i Kjøbenhavn, som ikke bruge Brændevin men bajersk Øl — som ikke maa faa alle de Fordele, som det vil være at faa Nedsættelser af Tolden paa Kaffe, Petroleum, Ris osv., det vil Folketinget ikke tillade. I denne Forbindelse taler man jo om, at man ikke vil ind paa en saadan Forhøjelse af Afgiften, fordi man stadig holder sig til Princippet om Skatteevnen, og man vil altsaa paastaa,

at en Forhøjelse af Brændevinsafgiften ikke vil staa i Forhold til Skatteevnen. Jeg tillader mig for mit Vedkommende at sige, at jeg ikke erkender, at denne Betragtning er rigtig. Man kan tale med fuld Føje om Skatteevnen og Nødvendigheden af at indrette Beskatningen i Forhold til Skatteevnen paa alle de Punkter, hvor man tvinger den vedkommende til at betale Skat, hvor han ikke kan undgaa at betale Skat, altsaa ved alle direkte Skatter og endvidere i alle Tilfælde, hvor der er Tale om Livsfornødenheder, som høre med til at opholde Livet. Men jeg vil paa det bestemteste paastaa, at der kan ikke være Tale om Begrebet Skatteevne der, hvor det staaar enhver Mand frit for, om han vil betale Skat eller ikke, hvor det beror paa Manden selv, og jeg siger, at har jeg ikke Raad til en vis Nydelse, lader jeg være; det maa man finde sig i, det maa de mindre bemidlede som alle andre har man ikke Raad, lader man være at drikke Brændevin, det er ikke en Livsfornødenhed, det er et Nydelsesmiddel, som destoværre ofte bliver misbrugt. Men jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, at jeg ogsaa med Hensyn til denne Betragtning har Støtte hos et anseligt Medlem af det andet Ting, et Medlem af det samme store Parti i Folketinget, han udtaler Sp. 3834: „Der- som nu Brændevin var en virkelig Livsfornødenhed og et Gode, som den fattige Mand absolut maatte være i Besiddelse af, vilde det efter min Mening være forsvarligt . . . osv. Men Sandheden er alligevel den, at der ikke er ret mange her i Tinget, der tro, at Brændevinen er en virkelig Livsfornødenhed.“ Det er en jævn Mand, der siger dette i fuldkommen Tilslutning til, hvad jeg her har bemærket. En anden æret Taler udtalte sig saaledes — han hører for Resten ikke til Flertallet dernede, men Udtalelsen er karakteristisk nok —: „Thi saa vidt ere vi dog ikke komne i fanatisk Kærlighed til Brændevinen, at vi betragte Brændevinen som en Livsfornødenhed.“ Den Taler havde sikkert Ret, som nede i det andet Ting udtalte, at „den Brændevinsskat ville vi ikke have, for den have vi set os gale paa“. Det var et meget fremragende Medlem, hidtilværende Medlem af Reformpartiet, nemlig den tidligere Formand og Ordfører for Toldudvalget, som nu er gaaet ud af det, og som udtaler disse Ord. Endvidere tror jeg, at den Taler havde meget stor Ret, som siger Sp. 4111, „at Venstrereformpartiets Taktik gaar ud paa at spinde det saaledes ud, at man tvinger Landstinget